



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3314/2018
29.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Благоје Николић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Мирослав Ђорђевић, адвокат из ..., ради накнаде штете и чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5804/17 од 13.12.2017. године, у седници одржаној 29.11.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5804/17 од 13.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 786/16 од 16.05.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име обичне штете исплати износ од 308.848.079,09 динара, са законском затезном каматом почев од 19.05.2016. године па до исплате, на име непредатих покретних ствари износ од 73.428.196,46 динара, са законском затезном каматом почев од 19.05.2016. године па до коначне исплате, на име изгубљене добити износ од 10.590 евра месечно у динарској противвредности по продајном курсу Народне банке Србије на дан исплате, почев од 22.06.2011. године до исплате обичне штете, са законском затезном каматом за сваки месец од 25. у месецу за наредни месец до исплате, као и да се обавезе тужена да му преда у посед, државину и на коришћење изграђене непорушене објекте власништво тужиоца на слободно коришћење на кат. парц. бр. .../..., .../..., .../..., .../..., .../..., .../..., .../.. и .../.., све уписано у КО Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 211.350,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5804/17 од 13.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП, јер је другостепени суд ценио све жалбене наводе од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Трећег општинског суда у Београду П 1270/03 од 22.05.2007. године усвојен је тужбени захтев тужилаца ВВ и ГГ, те је обавезан тужени предузеће ДД d.o.o. да о сопственом трошку уклони са спорних катастарских парцела све постојеће и новоподигнуте монтажне објекте, као и објекте привременог карактера, те да ове парцеле празне од свих лица и ствари преда тужиоцима на даље слободно коришћење и располагање. По предлогу извршних поверилаца ВВ и ББ, као правног следбеника свог сада пок. супруга ГГ (овде тужене), Четврти општински суд у Београду донео је решење о извршењу И 349/08 од 05.12.2008. године, којим је наложено извршном дужнику ДД d.o.o. да преда извршним повериоцима празне од свих лица и ствари наведене катастарске парцеле, уз уклањање са њих свих постојећих и новоподигнутих монтажних објеката, као и објеката привременог карактера, с тим што у колико извршни дужник не учини наведено, извршни повериоци су овлашћени да сами, или уз помоћ трећег лица изврше уклањање наведених објеката о трошку извршног дужника. На основу закључка суда од 24.01.2013. године одређено је да се извршење спроведе 14.03.2013. године на лицу места, након чега је у периоду од 14.03.2013. до 19.05.2013. године суд спроводио извршење преко судског извршитеља, принудним путем, с обзиром да извршни дужник није уклонио објекте и испразнио парцеле, а дана 19.05.2013. године судски извршитељ је констатовао да су уклоњени сви постојећи и новоподигнути објекти, објекти привременог карактера на наведеним парцелама, те да су исте предате извршним повериоцима, испражњене од свих лица и ствари, а све у складу са решењем о извршењу од 05.12.2008. године. Судски извршитељ констатовао је и да је конструкција пописана током извршења предата на чување извршним повериоцима ВВ и ББ. Иако је извршни дужник ДД d.o.o. решење о извршењу примио 19.01.2009. године, дана 22.12.2009. године закључио је уговор о преносу права власништва на предузеће ЂЂ d.o.o. у сврху повећања оснивачког улога и то на грађевинским објектима који су изграђени на наведеним катастарским парцелама, након чега је ЂЂ d.o.o. 11.03.2016. године, као уступилац потраживања и права закључио уговор о преносу потраживања и права у вези предмета извршења Првог основног суда у Београду И 33100/10, а нарочито право на тужбу и то против Републике Србије, као и против извршних поверилаца ВВ и ББ, те свих потраживања и права по основу и у вези коришћења објеката у Београду у ул. ... бр. ... са АА, овде тужиоцем, као примаоцем потраживања и права.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду обичне штете у виду вредности објекта, као измакле користи која се састоји у томе да је 22.05.2008. године закључен уговор о пословној сарадњи и закупу са предузећем ЕЕ, као и захтев за накнаду обичне штете на име предатих покретних ствари, правилно закључујући да је основан приговор недостатка пасивне легитимације на страни тужене из разлога што извршним повериоцима покретне ствари нису предате, већ само конструкција пописана током извршења и то на чување у складу са законом. Из наведених разлога правилно је одбијен и захтев тужиоца за успостављање ранијег стања, односно да се обавезе тужена да тужиоцу преда у посед, државину и на коришћење изграђене објекте тужилаца.

У конкретном случају, на основу правноснажне и извршне исправе - пресуде Трећег општинског суда у Београду П. 1270/03 од 22.05.2007. године одређено је извршење, које је спроводио суд у складу са Законом о извршном поступку и Законом о извршењу и обезбеђењу, јер извршни дужник, предузеће ДД d.o.o. није добровољно поступио по пресуди суда и тужиоцима у том предмету, односно извршним повериоцима, није предао празне катастарске парцеле ослобођене од свих лица и ствари на слободно коришћење и располагање, па је правилан закључак нижестепених судова да тужена, као извршни поверилац, не може бити одговорна за евентуалну штету насталу приликом спровођења извршења, јер у том извршном поступку није предузела нити једну штетну радњу, нити је тужилац током поступка указивао на било какву штетну радњу тужене, као извршног повериоца, због чега није пасивно легитимисана у овом спору, како то правилно закључују нижестепени судови.

Осим тога, и по оцени овог суда, основан је и приговор недостатка активне легитимације на страни тужиоца, а из разлога што уговор о преносу апсолутних права без накнаде од 22.12.2009. године, који је закључен између извршног дужника предузећа ДД d.o.o. и трећег лица ЂЂ d.o.o., којим је извршни дужник располагао својом имовином, те на тај начин што је пренео права својине на објектима који су се налазили на парцелама, а које је објекте извршни дужник био у обавези да уклони ради предаје извршним повериоцима катастарских парцела слободних од лица и ствари, не производи правно дејство. Наиме, наведени уговор је закључен након што је извршни дужник примио решење о извршењу, а одредбом члана 20. став 7. Закона о извршењу и обезбеђењу, на основу ког је суд спроводио извршење („Службени гласник РС“, број 31/11), прописано је да не производи правно дејство располагање имовином коју је учинио извршни дужник након пријема решења о извршењу, односно закључка којим се одређује извршење. Сходно томе ни треће лице, ЂЂ није могло стећи право власништва на објектима који су потом уклоњени у извршном поступку, па није могао пуноважно да пренесе било каква потраживања произлашља из права својине на тим објектима на овде тужиоца уговором о преносу потраживања, који је оверен пред Другим основним судом у Београду дана 11.03.2016. године, јер цесија према одредби члана 436. ЗОО подразумева да уступилац потраживања има потраживање које преноси. Из наведених разлога, правилан је закључак нижестепених судова да предузеће ЂЂ није могло имати потраживање накнаде штете јер није постало власник имовине која је уклоњена са катастарских парцела ради предаје извршним повериоцима.

Овај суд је ценио наводе ревизије да пресуда Трећег општинског суда у Београду П 1270/03 од 22.05.2007. године, на основу које је спроведено извршење, нема својство извршне исправе, односно да је неподобна за извршење, затим да монтажни објекти и објекти привременог карактера у ул. ... бр. ... нису постојали, те да је тужена као извршни поверилац морала да обустави извршење због неподобности извршне исправе а што иста није учинила, па је нашло да су овакви наводи неосновани, јер је извршење одредио суд и спроводио га преко судског извршитеља, па све ове чињенице могу једино и евентуално указивати на неправилан и незаконит рад суда, што би евентуално био основ за накнаду штете од стране Републике Србије и то извршном дужнику, а не овде тужиоцу, с обзиром да у конкретном случају он није активно легитимисан, па се тим, као ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане одлуке.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић